

PROCHO vydává prochor

píše bohumír procházka ROVINY

zvěsti z Jičína a okolí □ <http://start.jicin.cz/prochoroviny/index.php> □ 1. září 2008 č.9 / 08

Osmašedesátý.

Klobouk dolů, Jičín se vzpomínkami na výročí okupace zabýval dosti. Milé je, že podílely se orgány i iniciativa občanská.

21. 8. 2008 00:00 Náměstí

Na kašně hoří 40 svíček. Právě tolik, kolik uplynulo let od chvíle, kdy se mnozí Jičínáci probudili podivným hukotem. Obří letadla typu Antonov vezly do Prahy tanky. Dnes zhasíná tiché náměstí a znějí zvony. Mírové zvony ve svobodné zemi.

Na plátně objevily se dobové fotografie. Z reproduktoru zní čtyřicet let stará nahrávka hradeckého rádia. Mluví husitský farář Hraba. Cituje filozofa Patočku, politika Pitrharta. Říká, že pravá svoboda je svoboda ducha.

Profesor Úlehla mluví o nás. Jak jsme sebestřední. Jen vyjmečené se dovedeme od sebe odpoutat a být nadosobní. Ta chvíle při okupaci přišla.

Na náměstí se sešlo téměř 100 lidí. Krátký program končí, lidé neodcházejí, povídají si. Je hezká noc. Nemusíme se bát střelby, násilí, nesvobody. Umíme si jí dostatečně vážít a využívat ji?

21. 8. 2008 9:00 Letná

Oficiální kladení věnců k pomníčku jičínských obětí na Letné. Přijel hejtman Bradík, účastní se představitelé města, skauti a další.

21. 8. 2008 Letná

Pořádá OS Paměť. Jeho dlouhodobým cílem je usilovat o vybudování památníku obětem násilí a pečovat o rozvoj demokracie. Sešlo se jedenapadesát lidí. Paní Fajstauerová, historička muzea shrnula fakta roku 2008. Jiří Vitvar připomíná generála Olšana, jičínského občana, který se ve svých kasárnách postavil proti kapitulaci. Pak klade řečnické otázky: Dovedeme si vážít demokracie? Nebojíme se vyslovit kritický názor? Jsme dost ostražití tam, kde by mohla nastat situace omezení demokracie podobná roku 2008? I tím se chce zabývat OS Paměť. Pan Bucek a pan Pavlíček vzpomínají na rok 68 konkrétně.

Pak zní k věci aktuální Krylova píseň a Masarykova oblíbená. Tu zpívají všichni. Na závěr Jaromír začne hymnu, všichni se přidávají a nevy pouštějí ani druhou, slovenskou část.

Vzpomínáme, kdy jsme hymnu zpívali naposledy. Bylo to před dvěma lety, při vztyčování stély na Holém Vrchu u Bukvice.

Ano, tohle je konkrétní projev vlastenectví. Škoda, že ta krásná píseň o našem domově zní tak málo.

Podvečerní vzpomínání na Letné vzniklo spontánně, jako občanská iniciativa. Bylo neformální, opravdové, příjemné.

Karel není

Jak je všechno relativní. Není tady. Už nepojede s cukrovkou do Jičína, nepřijede do Vokšic do galerie, do muzea na vernisáž Karla Samšínáka vyškrtnou si z kartoték na tomhle světě. Ale zbyde dílo, zbydou vzpomínky. A on se na tohle všechno svým trochu uštěpačným úsměvem bude dívat. A náležitě peprně to komentovat. To uměl vždycky.

Vidím ho v průvodu pohádkového festivalu mezi soboteckými baráčníky. Měl halaprtnu, lucernu, možná by se ta fotka našla.

Vybavuje se mi jeho povídání v muzeu, když se otvírala výstava jeho exlibrys. Tu líbací fotku, s pěknou dívkou, tu mám.

Pak vzpomínám cukrovkového pacienta s igelitkou, jak po odběru čeká na svou hodinu u paní doktorky. Asi poslední setkání bylo na vernisáži v J. B. Spektrum ve Vokšicích. Říkal, že ještě dopoledne stihl potkat pana prezidenta v Lomnici... .

RNDr Karel Samšíník, CSc, občanským povoláním parazitolog, poslěze důchodce. Vlastivědný pracovník, amatérský historik. Znalec krajiny, své Sobotky, Českého ráje. Ale i vzdálené Číny, kde pobýval se skupinou odborníků a byl i přijat velkým Mao – Ce – Tungem. Příznivec a znalec kumštu mnoha druhů. Sběratel Ex libris. Autor mnoha odborných i jiných statí, autor, či spoluautor mnoha knih. Sobotecký občan.

Až pozdě většinou uvědomíme si své dluhy vůči lidem, kteří odešli. Karel své memoáry nenapsal. Bránil se tomu, možná by si i dal říct. Představa dívky, která se táže, vína dolévá, pan Samšínák vypráví, občas hlavu zakloní a vzpomíná a ona pečlivě zapisuje či na disk zaznamenává už byla. Nenaplnilo se. Dluh k panu parazitologovi má i Jivínský Štefan. Karel už byl by na řadě. Možná už by se i stalo, ale bránil se. Na některé formality moc si nepotrpěl.

Měl mnoho přátel. Byli však i lidé, se kterými ..., teď už to můžeme říct, prostě se rozešli, či rozcházel. To bývá občas, u osobností, které něco vědí, něco znamenají.

Snad ani není třeba – trusit na závěr jakési moudro. Karle, budeš nám chybět. Ještě jsme některé věci nestihli. Ještě jsi některé věci zůstal dlužen. Těch pětáosmdesát není zas tak moc.

Kdysi někdo řekl, čím víc máš nepřátel, tím kvalitnější jsi člověk. (Petr Záhrobský)

Řeheč svítí

A ta sláva! Řeheč má dnes šestadvacet čísel. Velká nebyla nikdy a tak i když obec žádala o elektrifikaci už v roce 45, dostalo se na ní až v roce 58. A to ještě musel starosta, pardon předseda tehdejšího MNV vyhledat nějakého papaláše, se kterým za první války vojákoval. Pak přijeli učňové s mistrem a montovali. A ženské ze vsi jim vařily, aby si to nerozmysleli. Ale není pravda, že tam elektrika nebyla vůbec. Rádía byla na baterky, bez televize se lidi obešli a v jednom statku byla větrná elektrárna. Nu, byl to takový větrník z plechu a svítilo se, jen když foukal vítr. Takže dnešní třílísté vrtule nejsou nic nového. Jenže tenkrát proti „elektrárně“ lidi nesepisovali petice.

Dnes je jiná doba. Když spadnou dráty, dovoláte se do Plzně a oni pak třeba nějak po telefonu zařídí montážní četou. Možná. Ale nadřízené pracoviště rozvodných podniků pro Jičín je prý v Děčíně. Inu je jiná doba.

Tohle všechno dozvěděli se účastníci oslav padesáti let elektrifikace v Řehči v sobotu 23. srpna. Ale nešlo jen o elektriku. Povídal se, pivo teklo, v guláši bylo správně cibule a hrálo Řehečské kvarteto. Která vesnice má dnes svoje kvarteto?

Jediná jistota, kterou vláda svému lidu může zaručit, je, že mu nepostaví žádnou knihovnu (J. Nejedlý)

Jiná tiskovka (6. 8. 08)

Svolává nadační fond JMP a OS Ráj srdce ve věci vztahu s městem. Předkládají novinářům Tiskovou zprávu, ve které věcně reagují na silná slova představitelů města dříve vyčtená (např. porušování smlouvy, ztráta kreditu, a další). Kupříkladu není pravda, že členové správní rady NF berou odměny za svou práci ve správní radě. Pokud dostanou lidé nevysokou částku, je to za práci o festivalovém týdnu, na který si mnozí berou dovolenou.

Smlouva mezi NF a městem končí v zákonné lhůtě po vypovězení. To jest 31. 10. 2008. Obě strany projevily vůli, aby festival proběhl tak, jak byl připraven. Pak se bude dále jednat.

Předseda nadačního fondu V. Matucha: „Město hrálo hru vabank. Chce posílit úlohu KZMJ. Kdybychom postupovali jako město, byl by ohrožen ročník. Ve městě by neměla být jediná centrálně řízená kultura.“

Předseda OS Ráj srdce L. Havel: „vše dávám do souvislosti s řinčením zbraní. Město chce posílit úlohu KZMJ. Naše rezignace vůči hrubé síle, je nepřijatelná.“

Dodatek redakce: Někteří členové městského zastupitelstva vůbec nejsou o věci informováni. Neví o jaký spor jde. Nikdo je neinformoval, ani neměli možnost k věci se vyjádřit. Soustředění rozhodování do rukou malé skupiny je pro demokracii nebezpečné.

Berevná Anna H

Jičínská malířka Anna Hofmanová vystavuje do 15. 9. na Valdické bráně. Květiny, květiny a krajina, Jičín a Ano, paní malířka má na každém obraze květy, nebo kvetoucí stromy. A na těch krajinářských je vrch a na něm dominantu. Kaplička, věž, torzo stavby. I na jičínských pohledech jsou věže. Upínání se vzhůru? Připomenutí toho, co je důležité? Důležité v životě ozdobeném květy? Optimismus žítí?

Poutají barvy. Krásně sladěné, pestré, někdy v abstraktní kompozici. Hledej, diváku. A nebo se jen potěš onou pestrostí. Pestrostí tvorby. I našeho bytí v městě a krajině.

Sláva je dobrá k tomu, že se musíte víc ovládat. (D. Vávra)

Kousky z deníku

20 08 2008 Nominace

Dnes dostávám první nominaci na Štefana. Raduju se, kež přijdou další. A hned vedle: všimnul sis dneska v Deníku Je? Na úvodní straně hrubá chyba – mylná informace jako vrata: „Vodárenská věž postavená Valdštejnem v roce 1542.“

Přemějšlím, co s tím. A nic jsem nevymyslel. Vadí mi to. Tak sděluji čtenářům, že Vadštejn žil v letech 1583 – 1634.

21 08 2008 Tiskovka

Město žije i o prázdninách. Vyhláška o veřejném pořádku a čistotě. Alkohol 100 m od škol. Psi na vodítku. Žádné odhozené žvejkačky Petr Heber chce prodat vodárenskou věž. Město koupit Komerční banku. Na místě po odstěhovaných Tech. službách 100 až 150 bytů. Na Letné bude kruhák. Na Oddechové zóně Cidlina lidé nechtějí lavičky. Protože na lavičkách se večer scházejí živlové. Hlučí, plivou, kouří, kdo ví co. A mluví, kdo ví co. Jako i na dětských hřištích. Tak zrušíme lavičky, hřiště ... ? Ale nejlépe by bylo zrušit stěžovatele.

23 08 2008

V Bukvici mají velkou slávu. Jsou Vesnice roku Královéhradeckého kraje. A při té příležitosti udělaly se i další tituly a obce okresu byly zastoupeny silně: Konecchlumí, Miletín, Bílsko, Libuň, Konecchlumí Pečeně byla úžasná, Novopacké pivo dobře vychlazené. Funkcionářů od malých po nejvyšší přijelo tolik, že se na jeviště ani nevešli do jedné řady. Však taky pan Hejtman Bradík záhy odjel. Aby Uvolnil místo? Ale pan ministr Čunek zůstal, žertoval a nechal se vyfotit, když držel dvě ženy okolo ramen. Paní starostka Eliška měla decentní kostým, barvu si nepamatuju. Ale slušel jí.

Program byl bohatý, mažoretky Stonožka jen jednou nechytily hůlku. Reprezentoval se i Jičín. Sokolky cvičily na Mozartovu muziku. A to bylo moc dobře. Hezké podívání, příjemné poslouchání. Ale hlavně obdiv nad tím, že se bez ohledu na věk takhle vyhecují a cvičí.

27 08 2008 Čerti

Vyfotil jsem čerty v Martínkově loutkovém divadle v Libáni. Snegli jich snad 10. Od historických, kterých jsem se bál jako dítě, až po moderní, kteří se mi zdají dobrotiví. Takoví dobří troublemakingové. Radost pohledět. Pak žlutkový řez a kokosku

v cukrárně – zabalit – a Klášter k tomu u Honzy Řezníčka – rozbalit. Honza, principál divadla, servíruje to výborné pivo i s Kronikou divadla Marínek. Je tu zaznamenáno každé z pětačtyřiceti představení, které divadlo za rok odehrálo. Hodně jezdí: Od MŠ Markvartice až po Naivní divadlo Liberec. A ty krásné poznámky. Třeba: „Milý Honzo, díky za vše. Tvůj Matěj Kopecký.“ Nebo: „Honza Řezníček je jednička. Přála bych mu, aby byl víc doceněnej a oceněnej. To je úžasný, že jste pořád tak velcí nadšenci. S. Altmanová.“

28 08 2008 Komárek k osmdesátce

Michail Ščigol připravil u pana Bucka ve Vokšicích v galerii výstavu. Pozvali mne nosit obrazy, ale už je měli skoro všechny nanosené. Tak jsem tam chodil a poznával jak se dělá výstava. Hlavně ale byl skoro sám, chvílemi úplně sám s těmi růžovými, obrazy na kterých skoro nic není. Jen takové sloupy a zdi a kytky a lidi. A ptáci. Pokud lidi, tak ještě většinou nemají pusy. Komárek asi neuměl pusy. Ale ty oči ... Ty zase uměl málokdo tak jako Komárek. Vědec by asi napsal, že mistr Vladimír dovedl několika málo motivy vyprávět příběhy. A osudy.

Přijel Miloš a přivezl keramiku. Keramika je stejná, jako obrazy. Jemné, motivy se opakují. Nic nového. A přece zvláštní.

Přijel Michail a řekl: „Takhle ne.“ Pomohli jsme mu a za pár vteřin byly tři jeho obrazy na tom správném místě a ve správné výšce. A my se o tom dohadovali půl hodiny. Nejvíce se mi líbí ten zelený, na kterém lidé nosí obrazy s Komárkovu křížovou cestu do kopce ke konechlumskému kostelu. Když jsme ho upevňovali, řekl jsem, že poprvé držím v ruce stotisícový obraz. Michail mne opravil, ale neřeknu jak. Porušil bych marketingová pravidla.

29 08 2008 Ještě čerti

Čerti mne baví, hlavně ti lidé okolo. Jak je divadlo baví, jak pěkně o své práci vyprávějí. V Ostroměři hrají rádi pro školy. Mají tři čerty a krásnou scénu. Dcera Matěje Kopeckého, který se v Ostroměři při štaci narodil, jim odsouhlasila, že jejich divadlo se může jmenovat Matěj. Hořické loutkové divadlo Zvonek je nejstarší široko daleko. Vzniklo v roce 1902. Tolik zajímavého. I po cestě.

V Ostroměři mají úžasné větrníky, ale kupodivu v cukrárně netočí pivo. Tak 120 metrů s větrníkem v ruce do zahrádky na křížovate. Tam je Paka. Jedenáctka. Servírku odhaduju tak na dvacítku, a když mi s údivem k půllitru půjčovala lížku, musel jsem věc vysvětlit. Prozradil jsem, že Armstrong na kombinaci novopackého Kryštofa a větrníků vyhrával Tour de France. Jenomže pak mu to soupeři záviděli a prohlásili to za doping. Dvacítka vypadala, že mi to věří. A vypadala dobře. Jen zkušený cyklista pochopí, jak dobře se po takové zastávce pak jede.

Svatá Donáta vpravo od silnice je úplně zarostlá zelení. Nemá výhled, nikdo ji nevidí. Ale topolová alej podél silnice je pěkná. Hezké na ní podívání, jak je perspektivní do dálky. To v Jičíně jsme o hezké podívání přišli. Město tu krásnou řadu topolů na Šibeňáku dalo vykácet.

I silnice je pěkná rovná. Jenom ta auta by tu neměla být. Takové příšery. U jednoho napočítal jsem deset kol. A to ještě nepočítám rezervo. Když mne předjíždí, tak se po pěti minutách podívám vlevo, a ono tam je ještě, jak je dlouhé. A všechna auta svítí. I v létě. Tolik zbytečné energie. Takhle budeme muset pořád stavět další a další Temelíny.

literární **PROCHOROVINY** příloha

Káčenka

- Řeknu: „Žloutenka ...“, a Káča doplní: „... je nemoc nemytých rukou.“ A běží se umýt. Tedy přesněji do koupelny. Skvělá televizní reklama. Ale pamětliv Gottwaldova hesla Důvěřuj ale prověřuj, jdu za ní. Samozřejmě. Má stoličku u umyvadla, kohout zavřený a pitvoří se před zrcadlem.

Už i tohle politik Kléma předpověděl. Měli bychme na něj častěji vzpomenout. Třeba – jak čítával na ulici pod lucernou, aby ušetřil. Měl by z něj pan ministr Bursík radost. Nebo to bylo proto, že se styděl za to, co čte? Někteří dnešní politici by se měli stydět za to, co píšou.

- Máme úžasnou hru. Brtník – Hopkins – Štronzo – Atom. Na Brtníka se musí na něco vylézt, Hopkins poskočí, Štronzo znamená ztuhnout v současné poloze. Atom znamená zalehnout patami k výbuchu. Káča to nejradši hraje na ulici a to po dešti, když jsou kaluže. To volá nejčastěji Atom. Brtník má samozřejmě největší význam, když okolo není nic vysokého a musí se daleko utíkat. Ale nejpoutavější bylo, když nám dala Štronzo v samoobsluze u pokladny.

- Sedíme na takové dřevěné lávce u vody, nohy máme v rybníce. Udělal ji načerno pan K, protože úředníci zakázali po opravě na Hádku schůdky. Tak houpáme těma nohama a koukáme na rákosí. Úžasná chvíle sblížení a svěřování. Víím s kým se líbala

- „Dědo, že čarodějnice neexistují,“ ptá se Káča. „Jen se podívej okolo sebe až půjdeš do města,“ provokuju. Káča se zamyslí, nerozumí. To je dobře. Nemusím vysvětlovat, že já vidím okolo spíš několik zlých čarodějů. Jen se trochu bojím, aby někoho neoslovila s konkrétním dotazem na jeho osobu.

- Nejoblíbenější Káčino jídlo, vlastně jedno z mála, které kromě zeleniny (často nezralé) jí, jsou topinky s kepučem (to není překlep). Genetický vztah je jednoznačný. Jihomoravský strýc jí kečup ke každé snídani. Pozoruhodný je způsob konzumace. Silně namazanou topinku nejdříve olíže a pak teprve sní. Vypadá pak kouzelně. Zejména u vědomí, že při žloutence mluví se jen o mytí rukou. Což takhle poslat ji takhle do bíle povlečených peřin? Až mne jednou žena rozzlobí ...

- Od chvíle, kdy jsme s Káčou objevili kapkami ověřenou krásnou pavučinu tohle úžasné výtvarné i technické dílo ráda vyhledává a na všechny nálezy mne upozorňuje. Když nejsem přítomen, přinese pavučinu na ubrus do kuchyně. Naučila se i pavučiny kreslit. Jen se bojím chvíle, kdy ji napadne, že bychom mohli z tátova horolezeckého lana šedesátky takovou pavučinu uplést.

Kraviny

Napsal jsem krásný článek o Jičíně, zalil okurky a rajčata a nabral dešťovku ze sudu, že si omyju nohy na chatě. Jednak je to ekologické a získám čas, doma se budu moci hned dívat na televizi. Třeba pan horolezec Bém zase změní názor a bude říkat, že konečně povolí postavit knihovnu na Hradčanech. Kdyby se ubouralo kousek svatého Víta, vešla by se.

Jak mám nohy v lavoru a rozhlížím se po zahradě, napadá mne, jak je tu krásně a že jestli jednou umřu, chci umřít tady. Ale začal jsem se strachovat, jestli by i sem pro mne Krejčíkovi přijeli. Asi jo, jsou profesionálové.

Vyndal jsem nohy z lavoru, ať mi ekologicky oschnou ve větru. Protože nefoukalo a musel jsem čekat, začal jsem myslet na kraviny. Třeba – jestli mi město koupí kytku. Mohlo by, když ušetří za tu jinou kytku, kterou by mi dali, kdybych se dožil stovky. Ale asi ne. Nejsem v ODS, nehraju házenou a neříkám jim jen to, co chtějí slyšet.

Abych nemyslel na kraviny, šel jsem zavřít dřevník, ale protože jde zavírat blbě, musím to spravit, skřípнул jsem si ukazováček. Šel jsem si chladit štěnici do sudu, ale aby mne neviděla žena. Řekla by: „Vidíš, to máš z toho, že myslíš na kraviny.“ A já bych ji zase musel dát zapravdu.

Jak se dělají noviny

to už napsal Karel Čapek. Takže na nás zbylo pokračování – tedy jak se roznášejí noviny. Téhle činnosti byl mistr z vinohradské vily ušetřen, neměl tehdy k dispozici kolo značky Author.

První slast nastane, když přinesu noviny čerstvě vytištěné, ještě teplé domů, uvařím si kávu Jihlavanka a nemusím myslet. Strachovat se, že zklame počítač, že mi vymaže celou měsíční práci, že se jedním kliknutím rozhází celé pracně zalomené číslo a nadpisy objeví se na konci sloupců a podobně. Prostě je dokonáno. Není pravda, že voní tiskařská čerň. Ostatně levná Jihlavanka zas taky moc ne. Voní pocit vykonání. Přeložím, zasunu prostřední list, upiju. Přeložím, zjistím neopravený překlep, na kafe přejde chuť. Pak přijde myšlenka na to, kdo bude volat, že někde chybí čárka, na ošklivé nevráživé pohledy některých lidí o kterých je zmiňka Novinařina je úžasné femeslo.

Největší kopec na trati je k Rusovům. Nejblbější je, když se nemůžu dozvonit k X a nereagují ani sousedi. Paní Y má už pěkné břicho. Zjevných „jináčů“ znám na trati tři. Jedno množení má nastat už v srpnu. U příležitosti čísla osm. Na Husovce u K dozvím se, že houby nic moc. Slezová růže v Denisově ulici právě kvete. Roste přímo z asfaltu a betonu. Je zdravě růžová. Dostává se mi první reakce na číslo. Na Moravě se prý víc než „dostat po tlamě“ říká, že „po čuni“. Brňáci mi to posílá potvrzují. Roznášení novin je sonda do života Jičína a okolí.

Okruh křelinskovokšický střídá vůně. Čejkovické jahody už sklizeny, vystřídány vůní malin. Za nimi makovice už dozrávají, daly by se už vysejpat na dlaň. Kradený mák je nejlepší, když ještě není moc suchý. Na Veliši vidím mezi dělníky na opravě školy známé tváře. Bodlák a Pampeliška si prázdnin užívají v montérkách. Pampeliška má srp v ruce. Tak bývaly zobrazovány proletářské ženy. Takhle vypadá škola, která nevznikla z moci úřední, ale z potřeby a iniciativy lidí. Dovede si někdo představit úředníka se srpem v ruce?

Na konci Bukvice je na jedné novostavbě napsáno: LIDÉ ZDĚTE. Luský uschly. Ostružny jsou nejlepší ty mezi kopřivami. Švestky některé sice mají barvu, ale ještě ne chuť. Potřebují ještě týden, dva. K panu Holanovi je to přesně 9592 metrů.

To je zajímavé, že Kovárna v Bukvici funguje – a to úspěšně. Bývalému provozovateli se to nedařilo. Gambrinus tu piju s partou kolistů – Brňáků. Vytahuju se naším krajem, co je kde k vidění. A pak si cestou na Velišský hřben (čůracívýhledová zastávka) přiznávám, že je čím se vyťahovat. Na zámku ve Vokšicích mají vyasfaltovanou cestu.

Za tři intenzivní dny je rozvezeno. I Železnice. I Libáň. Ale Irenu jsem potkal v Jičíně, Libáň by byla se hřbitovem a Svijanami v Radnici na další půlden. Tohle vše ovšem za předpokladu, že se tvrdě bráním různým Z a K a D ... (proChore sedni si, ty furt pospícháš...). Pravda, kdybych sednul, či ve stoje chvíli promluvil, hned by bylo o čem psát. Vždyť to naše živobytí je tak bohaté

Aha, honorář. Tak u Vladimíra mají na podezdívce jablka – ječnišťata. Ale ty si může brát každý, i bez novin. A pak, jednou mi pan starosta při přebírání řekl: „Tak co jsme zas provedli?“ Ale to nevím, zda mám brát jako kladně, nebo záporně. (Psáno 31. 7. 2008)

Prochoroviny

kulturní (skoro) měsíčník

založeno roku 1998

Vydává B. Procházka, Sokolovská 367, Jičín

tel. 493 523 492.

Evidenční číslo MK ČR E 13158

email: prochor.jc@tiscali.cz

Noviny vznikly s laskavou pomocí

APEL s. r. o. Jičín,

GENERALI POJIŠŤOVNA a. s.

Denisova č. 504 Jičín

tel, fax 493 523 024